

JOACHIM REINELT
BISCHOF VON DRESDEN-MEISSEN

Slědowace pastyrskie słowo ma so
prěniu póstnu njedzelu
na wšěch Božich službach,
tež na předwječornych,
přednjesć.

Póstne pastyrskie słowo 2011

Lube sotry a lubi bratřa,

wosrjedź masiwnych napjatosćow w cyrkwi našich dnjow zwažimy sej hladajo na zbóžnoprajenje našeho martrarja Alojsa Andrickeho swjatki pónđzelu před našej katedralu w Drježdžanach našu pastoralnu lětnu temu wobchować: „TY SY MI SWJATY“, praji Knjez, naš Bóh.

Swjaty być rěka: wot Boha dótknjeny, wot jeho lubosće zajaty, k jeho wutrobyje sčehnjeny, wot jeho Ducha z wohenjom a žiwjenjom napjelny, ze wšědnosće wuswobodženy. Je přewšo hódne so prašeć, što je charakteristiske na swjatosći. Swjatosć njemóže sej nictó wunuć. Swjatosć je dar, dar Božeje miłosće. Štóz sej mysli, zo móže sej swjatosć nadžělać, zrudnje zapraji. Wusměrić mam so na njeho, kotryž mje z njesměrnej lubosću napjelnja. Na njeho mam hladać a jemu dowěrjeć, zo zamóže ze słabym čłowjekom wulkotne zdokonjeć. Wón čini to rozsudne. Wón skutkuje wobšěrnjšo w našim žiwjenju, hač so nam zdawa. Mamy so do najhłubšich hłubin žiwjenja předrěć, zo bychmy bójske bohatstwo we sebi spóznali. To je

wosebity priwileg našich rjadnikow a rjadnicow. Na najlěpšich z nich spóznawaš, kak za Bohom žedža. Jeho nadeńc je jich cyłe zbožo. Njeputa to tež nas wšitkich w našim žiwjenju? Njepytaja wšitcy, kotřiž za zbožom honja, poprawom jeho? Što džě chcedža hewak namakać.

Što hewak pyta naša młodžina na Taizeskich zetkanjach hač jeho? Jich wobliča dyrbiš widzieć, hdyž so woni nawróća, a dowidžiš, zo je tam wjace było hač někajke młodžinske dožiwjenje. Modlenje a mjelčenje w njewšědnej zhromadnosći je jich zahoriło a pozbudziło.

A hdyž su so po swjatočnym přenjesenju pojelnicow našich třoch martrarjow do katedrale mnozy hnući domoj podali, potom smě so z toho wuchadžeć, zo je tu Bóh skutkował.

A hdyž firmowanscy pomocnicy po jednym firmowanju prajichu, zo su so někotři po swojim firmowanju z nowym zapalom we wosadže zasadželi, potom směmy zawěrnó do přetworjaceje mocy jeho Ducha wěrić.

Scyła spóznawamy slědy Božeho skutkowanja w žiwjenju mnohich ludži, dokelž je Jězús Chrystus na křižu za wšitkich wumrěł, haj do wšitkich zemrěć chcył, zo by wšitkim swoje bójske žiwjenje darił. Bóh njezapowědži so žanomu čłowjekej, hdyž so jemu tutón njezawrje. Tuž móžemy z toho wuchadžeć, zo słowo z lista Kolosanam „sće wot Boha lubowani, jeho wuzwoleni swjeći“ samo zhromadnosć wosady přesahuje. Směmy sej wuwědomić, zo Bóh čłowjekej praji: „Ty sy mi swjaty!“ – Sy mi wažny. Sy mi drohotny. Z tym nas Bóh zasadnje připóznawa. Wón praji „haj“ k nam. Wón praji haj k twojemu susodej. Wón spožča našemu byću zmysł a dopjelnjenje. Wón spožča nam njewotwisnosć wot karjery a konkurencneho ćišća. Smy swobodnje žiwi, přetož jeho haj k nam je doskónčne. Je přeco płaćiwe. Najbóle potom, hdyž

mamy kříž njesć. Naš serbski martrar Alojs Andricki je tutu bójsku wěrnosć w jastwje nazhonił a móžeše prajić: „Sym do procha stuleny a tola poňny žiwjenja.“ Sebjě zhubić je puć k žiwjenju. Tele swětło spožča so wěrjacemu. Bóh bywa w jastwje, w chorowni, mjez plakacymi, samotnymi a wopušćenymi. Alojs napisa z jastwa: „Ženje njejsmy wopušćeni. ... Moje tuchwilne položenje mje pozběhuje.“ Hdyž móže tole samo njewinowaty z jastwa wuznać, potom směmy so na to spušćeć, zo je tale mudrosć Boža w kóždym položanju a w kóždym wokomiku našich wosobinskich a zhromadnych stawiznow płaćiwa. Potajkim we wjeselu a zrudobje, w dobrych a zlych dnjach, w jusku a stysku móžemy z Alojsom rjec: „Moje tuchwilne položenje mje pozběhuje!“

Bóh, kiž je lubosć, dopušća jenož to, štož móže tomu služić, nas pozběhnyć. Tohodla modleše so Jězus w swojej najćemnišej hodžinje na křížu: „Wótče, do twojeju rukow poručam swoje žiwjenje.“

Kaž je tale wulka dowěra za jednotliwca wumóžaca, tak je tež wumóžaca za cyrkej a cyłu towaršnosć. Někotři so prašaja, čehodla Bóh tuchwila našeje cyrkwi w Němskej někotrych hrěšnikow dla telko ćerpjeć da, čehodla je telko zamućenosće? Wjedže nas tele položenje cyrkwe woprawdže wyše? Naši martrarjo bychu nam z wěstosću prajili: Cyrkwi ma jeničce na tym zaležeć, zo móže jej Bóh prajić: Ty sy mi swjata. Wón sćini z ćemnotow swětło. Wón w chwilach duchowneje suchoty wodu žiwjenja na nas wuliwa.

Tež Jězus měješe ćemnotu cyłego zła překročić, kaž smy w džensnišim swjatym scénju slyšeli. A dale hišće rěka, zo bu tam wot Ducha dowjedženy. Trójce měješe hłuposć djaboła znjesć. Ale z tohole ćmowehe nazhonjenja je wurostło na wšě časy zawjazowace wulke wuznać: „Knjezej, swojemu Bohu, maš so kłonić a jemu

samomu słužiť“ (Mt 4,11). To je wodźace hesło cyrkwe. Hdyž budu naše ćěmnoće wot Boha přewinjene, nabudže tele „Bóh sam“ tak sylne swětło, zo nazhonja ludžo wokolo nas znowa, kak wozbožace je, Boha dla „wšitko wopušćić a Knjeza scěhować“. Potom praji nam Wótc, ty sy mi swjaty, kaž je wón Jězusej prajił: „Tutón je mój lubowany Syn, kiž so mi spodoba“ (Mt 3,17).

Tohodla mam na kóncu swojeho póstneho pastyrskoho słowa konkretny namjet. W ćichim dźakowanju po swjatym woprawjenju njech kóždy swoje wosobinske połoženje před Bohom rozmysli a potom spyta z našim zmužitym martrarjom Alojsom w poľnej dowěrje so modlić: Moje tuchwilne połoženje mje pozběhuje. Potom smě so wjeselić nad hłosom njebjeskeho Wótc, kiž praji: Ty sy mi swjaty! K tomu požohnuj was Trojjenički Bóh, Wótc a Syn a Duch Swjaty.

W Drježdźanach na swjedženju swjateju Cyrila a Metoda 2011

+ Joachim Reinelt

Biskop Drježdźansko-Mišnjanski